

DOOR GERARD VAN DUINEN

Anibal Troilo

In de rubriek Prachtig! probeert Gerard van Duinen uit te leggen waarom hij een bepaalde opname zo geweldig vindt.

Zoek de opname op www.lacadena.nl/prachtig en luister mee terwijl je leest...

Titel: La Bordona

Muziek en arrangement: Emilio Balcarce

Opname: Orquesta típica Anibal Troilo (6 mei 1958, Odeon)

- 00:00 De contrabas en de cello spelen een donkere, melancholieke melodie. Een melodie die op een lage gitaarsnaar gespeeld zou kunnen zijn - een bordona. Maar in het orkest van Troilo klinkt iets nooit als getokkel op een gitaar. Hoor maar hoe weelderig en zinnelijk de strijkers de melodie overnemen.
- 00:22 De piano begint met het verhaal. Cool en ontspannen legt pianist Osvaldo Berlinghieri de noten neer. Luister naar de omfloerste glissando als hij over de toetsen naar een hoger register glijdt. Het orkest antwoordt, interrumpeert, en gaat uiteindelijk akkoord...
- 00:38 ... en we zijn weer terug bij het intro, nu met de piano. De melodie verloopt net anders - heel anders dan ik verwacht- en dat maakt het nog mooier.
- 00:44 Daar pakken de strijkers het initiatief. En met wat een expressie! De lange lijn wordt gespeeld met tederheid en passie. In unisono: alle strijkers spelen dezelfde noot. Luister hoe de muziek open gaat als ze in harmonie gaan spelen - op het moment dat het rechte ritme overgaat in gebroken akkoorden.
- 01:11 En daar komen de bandoneons, hanig en macho. Ze bijten de lyrische violen de hoek in, en zetten een lekkere groove neer. Ze krijgen het orkest snel mee - een van de violen krast, en de piano fokt het tempo lekker op.
- 01:27 De heftigheid duurt maar even: daar legt de piano het orkest weer stil, en de bandoneons spelen een onnavolgbare break - schitterend! En wat volgt is zo typerend voor Troilo. Het lijkt erop dat het heftige ritme weer begint, maar nee, heel voorzichtig wordt de melodie weer neergelegd - als een pasgeboren baby.
- 01:44 En moeiteloos zitten we weer in de melancholie van het intro. De compositie van de violist Emilio Balcarce is een echte klassieker, en het arrangement dat hij schreef werd bij uitzondering door Troilo zonder wijzigingen geaccepteerd.
- 01:53 Daar glijden heel subtiel de bandoneons in de melodie. De melodie die de piano eerst alleen speelde, klinkt prachtig vet en dramatisch met het hele orkest. Weer die suggestie van iets dat gaat komen, maar gesmoord wordt in een tedere strijkerslijn.
- 02:10 De piano gebruikt een stukje van een eerder thema om de bandoneonsolo aan te kondigen. En wat voor een solo! Troilo op zijn best. Achteloos, maar vol onderhuidse passie - wat kan die linkerhand toch mooi klinken. Hoor hoe heerlijk het orkest hem begeleidt - en hoe de solo het orkest stuurt...
- 02:34 En voor het contrast: nu de krachtpatserij van de bandoneons in de rechterhand. Krachtpatserij maar wel muzikale krachtpatserij. Eén pagina is te kort om alle details te beschrijven. De dynamiek van elke zin, de subtiele tempowisselingen, de aandacht voor elke noot. Een muzikale weldaad.
- 02:52 Een laatste keer nog de bordona, nu met het hele orkest. Net weer anders, en na twee zachte zinnen volgt de afsluiting. Gearticuleerd en ritmisch, hoger, steeds hoger... tot het af is. ■